

FORTUNAT (13) *sb m*

fortunat (2), **Fortunatus** (*n-pers*) (5); Fortunat *a.* Fortunatus (*n-pers*) (6).

o jasne, a pochylone.

sg N fortunat (1), Fortunatus (5). ◇ G Fortunata (5). ◇ A Fortunata (1). ◇ I fortunat(e)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVII w.

1. Wybraniec losu, szczęściarz [*fortunatus — szczęśliwy Mącz 135a; Calep; szczęśliwy, szczęście mający — fortunatus Cn*] (2) : Gdyby poyął cnotliwą/ gładką/ á bogatą/ mogłby ná tem przełtác [...] ábowyem kthora te trzy rzeczy ma/ rozumyem temu iż Bog ná nyę oobliwyę łáskaw yeft/ ten też człowyek ktoremu lie tákowa przyda á przypádnyę/ bárzo wyelkyem fortunatem yeft y może to o łobyę powyedzyeć że lie dobrze ożenił. *GliczKsiąż P5v*; Ták w potrzebie woienney iáko y w domowey/ Włzedy náłz ten Kutkorás fortunat tákowy *PapPan E4*.

2. *n-pers* (11) : *PatKaz I 14v*; Z Powieści Fortunatá wielebnego mężá/ Opatá Klafztoru ktory zowiá Láznią Cyceronowá *SkarŻyw 211*; Wymowić fię nie mogł z tego/ co Fortunatus vprzezym fercem y zmiłóci prosił. *SkarŻyw 497, 211, 213, 497, 526; CzechEp 239*; A ráduię fię z przyścia Stephaná y Fortunatá y Acháiká *WujNT 1.Cor 16/17, 1.Cor 16/15, s. 621*.

Synonimy 1. fortunny, szczęśliwy.

AK